

РЕШЕНИЕ

№ 5703

гр. София, 12.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6206** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. А. Д. срещу Решение № 20105063/26.04.2021 г. по НАХД № 14265/2020 г. на СРС, НО, 134 състав. С оспореното решение е потвърден Електронен фиш серия К № 3971491/17.09.2020 г., издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП и на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДВП, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДВП на лицето е наложена глоба в размер на 400 лв.

В касационната жалба е посочено, че издаденият електронен фиш е незаконосъобразен и се моли той да бъде отменен.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – СДВР-ОПП – в съдебно заседание не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.

211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 28.12.2017 г. в 09:56 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], в района на фирма „П.“, при въведено ограничение на скоростта в населено място от 50км/ч, с мобилна система за видеоконтрол – TFR1-M, с радар № 506, била засечена скорост на движение на МПС – марка „Ш. “, модел „А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , 81 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км./ч., т.е. превишение – 31 км./ч. Лекият автомобил бил регистриран на името на А. А. Д..

Нарушението било установено с АССТ позиционирано в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] разставен по график [улица]за времето от 09:00 до 11: 00 часа. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден Електронен фиш серия К № 1877352/28.12.2017г. срещу А. А. Д. за налагане на глоба в размер на 400 лева за нарушение на .

На 27.08.2020г. Д. представила в ОПП-СДВР декларация по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която посочила, че процесния автомобил се управлява от А. А. Д..

Въз основа на така посочените данни издадения ЕФ бил анулиран и издаден ЕФ серия К № 3971491/17.09.2020г., издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на и на основание , вр. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева на А. А. Д..

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение за изтекла давност, тъй като електронният фиш не е бил връчен на нарушителя повече от година след извършването на нарушението.

Касационният състав констатира, че към момента на постановяване на решението от СРС не е изтекла абсолютната погасителна давност.

Препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административно-наказателното производство - чл.34 урежда сроковете за започване на административно-наказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а чл.82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл.11 от ЗАНН.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в

продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административнонаказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В цитираната разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Не е изтекла и давността за изпълнение на административното наказание, съгласно разпоредбата на чл.82 ал.2 от ЗАНН, тя започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието - наказателното постановление, респективно електронният фиш. След като А. А. Д. е упражнил правото си на обжалване пред компетентния съд, електронният фиш не влиза в сила и не подлежи на изпълнение до момента, в който липсва влязло в сила съдебно решение.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш. Според § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

В случая, нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, за която е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Системата за контрол отговаря на законовите изисквания по ЗДвП техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява номерът на автомобил, превишението на скоростта, датата и часът на нарушението.

Видно от представените пред СРС доказателства, които са приети без оспорване от страните, автомобилът, в който е било разположено техническото средство, е бил позициониран от контролните органи, съобразно изготвен график за неговото местоположение, както и за времето, в което следва да се осъществи контролът чрез него. С това е изпълнено изискването на чл. 189, ал. 4, т. б от ЗДвП.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията, действаща към момента на констатиране на нарушението, на водача на пътно превозно средство от категория В, каквото е пътното превозно средство в процесния случай, е забранено в населено място да превишава скоростта от 50 км/ч. От събраните от СРС доказателства, безспорно се установява, че водачът се е движил в населено място със скорост от 81 км/ч, като е превишил максимално разрешената скорост с 31 км/ч.

Видно от събраните пред СРС доказателства, автомобилът е бил регистриран на името на А. А. Д., но от същата е подадена декларация по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП,

поради което правилно е издаден процесният електронен фиш на името на А. А. Д..
Нормата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, в действащата към датата на установяване на
нарушението редакция, предвижда, че водач, който превиши разрешената максимална
скорост в населено място, се наказва за превишаване над от 31 до 40 km/h-с глоба 400
лв. В случая, определената санкция е в законоустановения размер от 400 лв.
Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20105063 от 26.04.2021г., постановено по НАХД
№14265 /2020г. на СРС, наказателно отделение, 134-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.